

Arrest

nr. 240 042 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2020 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat S. JANSSENS *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België een eerste maal binnen in 2003 en verklaart zich een eerste keer vluchteling op 4 augustus 2003. Op 30 september 2003 wordt zijn verzoek om internationale bescherming onontvankelijk bevonden daar Oostenrijk verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van zijn verzoek.

1.2. Na te zijn teruggekeerd naar Oostenrijk, vestigt verzoeker zich vanaf 2004 definitief in België. Hij dient enkele aanvragen in om machtiging tot verblijf, maar deze worden geweigerd.

1.3. Op 13 maart 2019 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming. Op 26 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Chak nr. 18, een dorp gelegen in het district Sheikhpura van de Pakistaanse provincie Punjab. U bent een Ahmadimoslim.

In 2000 werd er een valse klacht ingediend tegen verschillende Ahmadimoslims uit uw dorp, waaronder uw vader en uw oudere broer. Uzelf werd niet vermeld in deze klacht. Na deze klacht besloot uw vader dat u hoogdringend Pakistan moest ontvluchten. U werd zelf ook benaderd met de vraag om uw gemeenschap te verlaten. De tweede keer dat dit gebeurde vreesde u voor uw leven en u vluchtte via Faisalabad naar Karachi waar u afwachtte tot uw vader uw vertrek uit Pakistan had geregeld.

U vermoedt dat u op 3 februari 2003 Pakistan heeft verlaten. U reisde met uw eigen paspoort op legale wijze naar Oostenrijk waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat uw verzoek om internationale bescherming geweigerd werd reisde u verder naar België waar u op 4 augustus 2003 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Op 30 september 2003 werd uw verzoek om internationale bescherming evenwel onontvankelijk beoordeeld daar België Oostenrijk verantwoordelijk achtte voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. U keerde even terug naar Oostenrijk, maar vestigde zich vanaf 2004 definitief in België. U deed enkele regularisatieaanvragen, maar deze werden telkens geweigerd. Uiteindelijk besloot u op 13 maart 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in te dienen.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u vervolgd te worden vanwege uw geloof. U kende hier immers reeds vervolging en in België bent u bovendien actief in de Ahmadi-gemeenschap als secretaris van de Nazim Waqari-Amal (schoonmaak).

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u de kopieën van de volgende documenten neer: twee attesten van de Ahmadi-gemeenschap, 2 First Information Reports met de vertaling ervan, documenten van S. S. (...), de Belgische verblijfsvergunning van uw dorpsgenoot S. A. (...), foto's van uw activiteiten voor de Ahmadi-gemeenschap in België, een brief van uw advocaat en een artikel van het laatste nieuws. U legde tevens uw originele Pakistaanse paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of

international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst kunnen er vragen gesteld worden bij de oprechtheid van uw Ahmadi-geloof. U slaagde er immers nauwelijks in om vragen betreffende de kernpunten van uw geloof op een correcte wijze te beantwoorden. Zo beweerde u dat het Ahmadi-geloof gesticht is op 26 mei 1908 door Hazrat Hakim Maulvi Noor al-Din, terwijl uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat het Ahmadi-geloof in 1889 opgericht werd door Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (CGVS p.8). Hazrat Hakim Maulvi Noor al-Din blijkt echter de eerste persoon te zijn die Baiat gedaan heeft. Hoewel u later in het interview na het horen van de naam Hazrat Mirza Ghulam Ahmad wel kon benoemen dat hij de stichter van uw religie is, blijft het bijzonder vreemd dat u een dergelijk essentiële naam in uw religie niet meteen correct kan benoemen (CGVS p.9). Voorts verklaarde u dat Jezus volgens de Ahmadi-leer gestorven is aan het kruis (CGVS p.10). Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat Jezus in de Ahmadi-leer beschouwd wordt als een profeet die de kruisiging overleefde en hierna reisde naar India om zijn boodschap verder te verspreiden. Dat u dergelijke informatie niet correct kan vertellen plaatst dan ook ernstige vragen bij uw Ahmadi-geloof.

Wat er ook van zij, u heeft het CGVS tevens niet kunnen overtuigen van de vervolging die u gekend zou hebben in Pakistan. Zo wenst het CGVS er allereerst op te wijzen dat u zelf heeft verklaard nooit echte problemen te hebben gekend in Pakistan, hetgeen de ernst van de door u aangehaalde problemen reeds in ernstige mate relativeert (CGVS p.12). Uw verklaringen omtrent deze vervolging zijn immers danig vaag en tegenstrijdig dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Zo kon u nauwelijks vertellen over de inhoud van de klachten die tegen uw broer en vader werden ingediend. U vertelde enerzijds dat er een klacht tegen uw vader en broer werd ingediend, maar vervolgens verklaarde u dan weer dat de klacht tegen uw oom gericht was om vervolgens weer te verklaren dat de klacht tegen uw hele dorp gericht was (CGVS p.12, 13). Hierbij is het tevens opvallend dat u geen spontaan onderscheid maakt tussen de klacht waarin de naam van uw vader vermeld wordt enerzijds en de klacht waarin de naam van uw broer vermeldt wordt anderzijds. Zo verklaart u dat er een klacht werd ingediend tegen uw broer en vader en dat uw vader meteen besloot dat u Pakistan moest verlaten (CGVS p.12). Deze klachten werden volgens de door u voorgelegde documenten evenwel respectievelijk op 18 juni 2000 en 26 december 1999 ingediend. Aangezien er een periode van zes maanden tussen de twee klachten passeerde kan dan ook verwacht worden dat dit duidelijk wordt omschreven in uw vrij asielrelaas, in casu quod non. Bovendien is het bijzonder vreemd dat uw vader nadat er net een klacht werd ingediend tegen hemzelf en uw broer meteen beslist om zijn andere zoon, die niet werd aangeklaagd, weg te sturen. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat er ook een klacht tegen u zou zijn ingediend als u niet gevlucht was (CGVS p.14). Deze verklaring biedt evenwel geen antwoord op het vreemde gegeven dat uw vader financieel slechts de mogelijkheid had om een zoon in veiligheid te stellen en dat hij hierbij voorrang gaf aan de niet-vervolgde zoon. Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan de stelling dat het de beslissing van uw vader was (CGVS p.14). Hierbij is het overigens bijzonder vreemd dat uw vader heden nog steeds in Pakistan verblijft. Als de klacht die tegen hem zelfs u gedwongen heeft om uw land van herkomst te verlaten kan immers worden verondersteld dat hij zo spoedig mogelijk ook zichzelf in veiligheid zou brengen. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat er niet genoeg geld voor zijn vertrek was (CGVS p.6). U, uw broer en uw zussen leven echter al verschillende jaren in het buitenland en er kan dan ook verondersteld worden dat jullie intussen voldoende geld hebben verzameld om zijn vertrek uit Pakistan te bekostigen (CGVS p.7). Dat dit tot op heden niet gebeurde wijst er dan ook eerder op dat uw vader een relatief probleemloos bestaan lijdt in Pakistan en er geen nood is om te vertrekken. Uw bewering dat uw vader al ruim twintig jaar een ondergedoken bestaan leeft in Pakistan komt hierbij ook weinig overtuigend over (CGVS p.7). U gevraagd waarom er geen klacht werd ingediend beweerde u weinig overtuigend dat de mensen in uw dorp u onder uw bijnaam kende en dat u daardoor niet kon aangeklaagd worden (CGVS p.14). Aangezien de aanklagers wel de naam van uw vader en broer wisten en de politie gebruik kan maken van databases kan er evenwel vanuit worden gegaan dat er ook tegen u perfect een klacht kon worden ingediend.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen, of minstens de ernst van de door u aangehaalde vrees, ondermijnd door uw laattijdig vertrek uit Pakistan evenals uw laattijdig tweede verzoek om internationale bescherming. De klachten tegen uw vader en broer dateren immers van 2000 en 1999 en u verklaart in 2002 of 2003 vertrokken te zijn (CGVS p.4, 16). Dat u meer dan twee jaar wachtte nadat de klachten tegen uw familieleden werden ingediend alvorens Pakistan te verlaten wijst er dan ook eerder op dat deze klachten weinig verband houden met uw vertrek waardoor de ernst ervan in sterk gerelativeerd wordt. Geconfronteerd met deze vaststelling begon u plots een heel nieuw deel toe te voegen aan uw asielrelaas (CGVS p.16). U zou namelijk tot twee maal toe achtervolgd zijn door dorpsgenoten die u vroegen om uw Ahmadi-geloof af te zweren (CGVS p.17). Dat u dit element van uw asielrelaas, dat de directe aanleiding zou gevormd hebben van uw vertrek, slechts na herhaaldelijke confrontaties vertelde, komt evenwel niet overtuigend over. Bovendien zijn uw verklaringen omtrent deze gebeurtenis zeer vreemd. Zo verklaart u dat u op weg was naar Sialkot wanneer u zag dat de mannen die u reeds verzocht hadden om uw Ahmadi-gemeenschap te verlaten u achtervolgden (CGVS p.17). Zonder enige verdere aanleiding besloot u dat deze mannen u wouden vermoorden en u slaagde er vervolgens simpelweg in om weg te lopen van deze mannen en Faisalabad te bereiken (CGVS p.17). Uw besluit dat deze mannen u wilden vermoorden lijkt hierbij al bijzonder voorbarig. Zelfs in de hypothese dat een hele groep mannen als enig doel hadden om u te vermoorden lijkt het daarenboven weinig waarschijnlijk dat u aan hen zou kunnen ontsnappen. Deze toevoeging aan uw asielrelaas is overigens in strijd met uw eerdere verklaring rechtsreeks van uw dorp naar Karachi te zijn verhuisd en dat u van daar Pakistan heeft verlaten (CGVS p.4). Dat u toen geen melding deed van uw vlucht naar Faisalabad wijst dan ook nogmaals op uw ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent. Het lijkt er dan ook eerder op dat u uw asielrelaas opbouwt naarmate het persoonlijk onderhoud vorderde. Bovendien kon het CGVS vaststellen dat er een periode van bijna 16 jaar is tussen uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming in België. Als u werkelijk een dergelijk aanzienlijke vrees koestert ten aanzien van Pakistan kan nochtans verwacht worden dat u zich sneller opnieuw tot de Belgische asielinstanties zou wenden, in casu quod non. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u de beslissingen van uw regularisatieaanvragen afwachtte (CGVS p.5). Deze regularisatieaanvragen hebben evenwel geen 16 jaar geduurd. Bovendien bewijzen deze regularisatieaanvragen dat u toegang had tot juridische bijstand en dat u dan ook voldoende mogelijkheden had om u te informeren betreffende de asielprocedure. Dat u dusdanig lang wachtte met het indienen van een tweede verzoek om internationale bescherming ondermijnt nogmaals de ernst van de door u aangehaalde vrees.

Ook de klachten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas kunnen niet overtuigen. Uw kennis over de inhoud van deze documenten is immers danig beperkt dat er weinig geloof aan gehecht worden. Bovendien zijn de toegevoegde klachten slechts zwart-wit-kopieën die door eender wie kunnen worden opgesteld. Aangezien de klachten tegen uw vader en broer gericht zouden zijn, kan nochtans verwacht worden dat u in staat zou zijn de originele klachten neer te leggen, in casu quod non. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat de klachten al zodanig lang geleden werden ingediend en dat uw vader ondergedoken leeft en die originelen dus niet kan bekomen (CGVS p.15). Deze verklaring komt evenwel weinig overtuigend over daar reeds uiteengezet werd waarom er weinig geloof kan gehecht worden aan het ondergedoken bestaan van uw vader. Daarenboven zou uw vader ook iemand kunnen aanstellen die deze originele klachten tracht te bemachtigen. Bovendien bewijzen deze klachten hoogstens dat er 20 jaar geleden een klacht werd ingediend tegen uw vader en broer. Het toont geenszins aan dat er ook werkelijk gevolgen werden gegeven aan deze klacht, noch dat deze klacht op basis van valse beschuldigingen werd opgesteld. Een klacht die tegen een familielid werd ingediend ruim twintig jaar geleden kan dan ook bezwaarlijk worden voorgehouden als voldoende zwaarwichtig om te spreken van om vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw activiteiten binnen de Ahmadi-gemeenschap wenst het CGVS op te merken het actief lid zijn van de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Uit de algemene informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de gemeenschap. In casu dient te worden vastgesteld dat uw activiteiten in het verleden of het heden voor de Ahmadi-gemeenschap uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg staan.

Hierbij dient gewezen worden op uw verklaring nooit een functie bekleed te hebben binnen de Ahmadi-gemeenschap te Pakistan (CGVS p.9). U gaf hierbij wel aan dat u uw vader soms hielp in zijn functies en ook even werkte als bewaker (CGVS p.9, 10). Uit deze verklaringen kan evenwel bezwaarlijk beschouwd worden afgeleid dat u in Pakistan uw geloof op een bijzonder actieve wijze uw geloof heeft

beleefd, laat staan dat u uw geloof niet zonder belemmering heeft kunnen belijden. Bovendien leven uw vader en jongere broer nog steeds in Pakistan en bekleden ze heden geen functies in de gemeenschap (CGVS p. 14-15). Ook uw zus in Engeland is slechts actief in het kader van Kidmat-e-Khalq, hetgeen geen bijzonder hoge functie is (CGVS p.10). U verklaarde voorts geen familieleden te hebben die een functie binnen de gemeenschap bekleden (CGVS p.10).

Wat betreft uw activiteiten in België kan vastgesteld worden dat uw functie als secretaris van de Nazim Waqari- Amal waarbij u mensen moet aanmoedigen om te helpen bij kuisacties niet beschouwd kan worden als een hoge of verantwoordelijke functie (CGVS p.8-9). Bovendien verklaarde u zelf dat Pakistan geenszins op de hoogte is van de functie die u binnen de Belgische Ahmadi-gemeenschap zou bekleden (CGVS p.12). U toont door middel van uw verklaringen en de neergelegde attest(en) niet aan dat uw functie en uw activiteiten binnen de geloofsgemeenschap dermate prominent en zichtbaar zijn dat u omwille daarvan bij terugkeer naar Pakistan hierdoor gevisieerd zal worden, noch maakt u aannemelijk dat u in geval van terugkeer godsdienstige handelingen zal stellen die u zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie tevens niet wijzigen. De klachten die tegen uw vader en broer werden ingediend en waar het attest van de Ahmadi-gemeenschap verwijst, werden reeds uitvoerig besproken en kunnen de bovenstaande appreciatie eveneens niet ombuigen. De attesten van de Ahmadi-gemeenschap bevatten voorts geen elementen die de bovenstaande appreciatie ondermijnen. Ze tonen immers geenszins aan dat u dermate prominent en zichtbaar bent dat u omwille daarvan bij terugkeer naar Pakistan gevisieerd zal worden, noch tonen deze documenten aan dat u in geval van terugkeer godsdienstige handelingen zal stellen die u zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Wat betreft de foto's en het krantenartikel betreffende uw activiteiten binnen de Ahmadigemeenschap in België, dient gesteld te worden dat deze de bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. U heeft immers niet kunnen aantonen dat de Pakistaanse autoriteiten op de hoogte zijn van deze activiteiten. Hierbij dient erop gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (réfugié sur place) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom u vervolging vreest, onder meer met betrekking tot uw achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", Genève, 1992, 96). Het is echter niet aannemelijk dat u in het geval van een terugkeer naar Pakistan problemen zou kennen omwille van het feit dat u sinds uw aankomst in België heeft geholpen bij opruimacties, noch dat de Pakistaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn (CGVS p.8-9). Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u immers niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Pakistaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat deze overheden uw handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in België.

Het document dat u neerlegt van uw broer in Duitsland betreft een bevel om het grondgebied te verlaten en houdt geen verband met de bovenstaande appreciatie. Ook de Belgische verblijfstitel van uw dorpsgenoot houdt geen verband met uw verzoek om internationale bescherming. Ieder verzoek om internationale bescherming moet immers op individuele basis beoordeeld worden. Ook deze documenten kunnen bovenstaande appreciatie dan ook niet ombuigen.

De elementen die worden aangehaald in de begeleidende brief van uw advocaat werden in bovenstaande appreciatie reeds besproken.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Pakistan en uw gebrek aan zichtbaarheid binnen de Ahmadi-gemeenschap bent u er niet in geslaagd om uw vrees in concreto aan te tonen. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal

burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat evenwel na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 5, en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Tegenpartij dient een verzoek tot internationale bescherming grondig te onderzoeken, rekening houdend met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de beslissing genomen wordt (artikel 48/6, §5, a) van de wet van 15.12.1980).

Het is ook vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een asielinstantie een volledig en ex nunc onderzoek moet uitvoeren naar de risico's op een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer, in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van verzoeker (EHRM (GK), F.G. t. Zweden, 43611/11 van 23.3.2016, §115).

Volgens UNHCR zijn Ahmadi's de sterkst vervolgte religieuze minderheid in Pakistan. In haar Richtlijnen van januari 2017 over religieuze minderheden in Pakistan maakt het UNHCR duidelijk een onderscheid tussen zeven religieuze minderheden die internationale bescherming kunnen nodig hebben, en 1 religieuze minderheid, de Ahmadi's, die internationale bescherming waarschijnlijk nodig hebben:

"(...) "¹² (eigen aanduiding)

Uit verschillende bronnen volgt dat de situatie sinds januari 2017 verslechterd is voor Ahmadi's in Pakistan. Er wordt niet betwist dat verzoeker een actieve Pakistaanse Ahmadi is. Volgende elementen die aangehaald werden in het schrijven ter ondersteuning van zijn verzoek, zijn dan ook relevant om zijn vrees voor vervolging in Pakistan te analyseren (stuk 2):

(...)

Verzoekers nood aan internationale bescherming als actieve Pakistaanse Ahmadi dient in het licht van deze informatie onderzocht te worden.

Echter, de algemene situatie waartegen verzoekers verzoek tot internationale bescherming onderzocht werd, is de volgende (zie bestreden beslissing):

"(...)"

Deze omschrijving van de situatie van Ahmadi's in Pakistan is woord voor woord dezelfde sinds 2013 (enkel de datum van het UNHCR-rapport werd aangepast) (zie vb. de beslissing van het CGVS die geciteerd wordt in het arrest van uw Raad nr. 110.185 van 19.9.2013), ondanks de brief die verzoeker neerlegde en waarin uitvoerig ingegaan wordt op de meest recente bronnen en informatie die getuigen van een verslechtering in de afgelopen jaren (stuk 2, p3-8, zie supra).

Tegenpartij heeft die informatie niet in rekening gebracht en neemt klakkeloos dezelfde conclusie over als zeven jaar geleden.

Dit is strijdig met artikel 3 EVRM en artikel 48/6, §5, a) samen gelezen met artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.

Dit klemmt des te meer nu verzoeker zelf proactief verschillende recente bronnen heeft aangehaald die getuigen van de verslechtering van de situatie voor Ahmadi's in Pakistan (stuk 2)."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6, § 5, en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Er wordt niet betwist dat:

- verzoeker een Pakistaanse Ahmadi-moslim is;*
- hij een actief lid is van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap;*
- hij thans de functie van Nazim Waqari Amal bekleedt;*
- zijn vader gedurende tien jaar voorzitter was van de lokale Ahmadiyya-gemeenschap in Bhuro Chak en van de Ahmadi-gemeenschappen uit de regio;*
- zijn zus in Engeland voordien secretaris Tabligh was en thans de functie bekleedt van Kidmat-e-Khalq;*
- de broer van verzoeker in Duitsland als vluchteling erkend werd;*
- o.a. zijn geboorteakte "Ahmadi" vermeldt als religie, maar dat zijn paspoort "islam" vermeldt als religie, wat strafbaar is voor Ahmadi's.*

Tegenpartij meent echter dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, om volgende redenen:

1. Er worden vragen gesteld bij de oprechtheid van zijn Ahmadi-geloof omdat:

a) hij eerst Hakim Maulvi Noor al-Din vermeldde als stichter van het geloof, en daarna Mirza Ghulam Ahmed;

b) omdat hij zei dat Jezus aan het kruis stierf;

2. De functie die verzoeker bekleedt binnen de Ahmadi-gemeenschap is geen hoge of verantwoordelijke functie;

3. Het volstaat niet om een actief lid te zijn van de Ahmadi-gemeenschap om vervolging te vrezen in Pakistan en zijn activiteiten zijn niet dermate prominent of zichtbaar;

4. De functie die verzoekers zus bekleedt is evenmin een bijzonder hoge functie;

5. Verzoeker heeft zijn verzoek tot internationale bescherming laattijdig ingediend;

6. De problemen die zijn familie ondervond in Pakistan zijn niet geloofwaardig omdat:

a. de FIR's zijn slechts kopieën;

b. het is niet geloofwaardig dat hij vluchtte, terwijl de FIR gericht was tegen zijn vader en broer, maar niet tegen hem;

c. het is niet geloofwaardig dat zijn familie het zich niet financieel kon veroorloven om meer dan één persoon te laten vluchten;

- d. het is niet geloofwaardig dat verzoeker aangevallen werd door anti-Ahmadi's, waarna hij naar Karachi vluchtte;
- e. Verzoeker heeft Pakistan laattijdig verlaten;
7. Verzoeker, zijn broer en zussen zijn gevlucht en moeten dus over voldoende financiële middelen beschikken om hun vader uit Pakistan weg te halen. Dat zij dat niet doen, wijst erop dat hun vader een relatief probleemloos leven leidt in Pakistan;

Deze punten worden hieronder besproken.

Criterium voor vervolging omwille van religieuze redenen

Verzoekers vrees voor vervolging dient onderzocht te worden in het licht van de algemene actuele situatie voor Ahmadi's in Pakistan (zie 1e middel) en zijn individuele omstandigheden (zie infra).

Het criterium om de vrees voor vervolging omwille van religieuze redenen te evalueren, werd uiteengezet in het principiële arrest Y en Z van de Grote Kamer van het Europees Hof van Justitie, dat eveneens over Ahmadi's in Pakistan ging (C-99/11 van 5.9.2012):

"(...)"

Eerste onderdeel

Tegenpartij stelt zich vragen bij de oprechtheid van verzoekers Ahmadi-geloof, omwille van de volgende twee redenen:

1. Omdat hij eerst Hakim Maulvi Noor al-Din vermeldde als stichter van het geloof, en daarna Mirza Ghulam Ahmed;
2. Omdat hij zei dat Jezus aan het kruis stierf;

Er wordt echter niet betwist dat verzoeker een Pakistaanse Ahmadi-moslim is, dat hij een actief lid is van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap en dat hij daar sinds kort de functie van Nazim Waqar-e-Amal bekleedt.

Twijfelen aan de oprechtheid van verzoekers geloof, omwille van die twee punten, getuigt van een bijzonder formalistische en gefragmenteerd aanpak. Het is bovendien niet verenigbaar met de richtlijnen van de VN Vluchtelingenorganisatie UNHCR over het onderzoek van beschermingsverzoeken omwille van religieuze vervolging:

"(...)"¹⁹

Daarin benadrukt het UNHCR dat:

"(...)"²⁰

Verzoeker benadrukte dit overigens zelf tijdens het gehoor (nota's p. 9/20):

"(...)"

In casu wordt niet betwist dat verzoeker een Pakistaanse Ahmadi-moslim is. Noch wordt betwist dat hij een actief lid is van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap en dat hij daar sinds kort de functie van Nazim Waqar-e-Amal bekleedt.

Deze niet-betwiste elementen volstaan, en zijn zelfs belangrijker, om de "oprechtheid" van zijn geloof vast te stellen. Dat hij één theologische kennisvraag niet juist beantwoordt, en één theologische kennisvraag eerst niet, maar vervolgens wel juist beantwoordt, doet uiteraard geen afbreuk aan de oprechtheid van zijn geloof. Tegenpartij trekt bovendien geen conclusies uit het feit dat verzoeker vele kennisvragen over zijn geloof wél juist beantwoordde (nota's p.8-12/20).

De bestreden beslissing getuigt van een bijzonder formalistische en gefragmenteerde analyse van verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn geloofsovertuiging, wat kennelijk onzorgvuldig is en in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.

Tweede onderdeel

Er wordt niet betwist dat verzoeker de functie van Waqar-e-Amal bekleedt binnen de Ahmadiyya gemeenschap.

Tegenpartij stelt evenwel dat "uw functie als secretaris van de Nazim Waqari-Amal waarbij u mensen moet aanmoedigen om te helpen bij kuisacties niet beschouwd kan worden als een hoge of verantwoordelijke functie".

Deze stelling getuigt eerder van een subjectief waardeoordeel dan van een goede kennis van de Ahmadiyya-gemeenschap.

Waqar-e-Amal staat voor waardigheid van werk ('dignity of labour'), een nederigheidsprincipe dat centraal staat binnen het Ahmadiyya-geloof:

"(...)"²¹

Het betreft dus niet louter "mensen aanmoedigen om te helpen kuisen". Verzoeker leidt het departement dat alle Ahmadi's van zijn gemeenschap, ongeacht hun status, functie of stand, verenigt om samen handarbeid te verrichten. Het meest gekend zijn de publieke schoonmaakacties, die in verschillende Belgische steden georganiseerd worden op 1 januari en de gemeenschap bekendheid geven.²²

De activiteiten verricht door het departement dat verzoeker leidt, brengt Ahmadi's in contact met lokale gemeenschappen en niet-Ahmadi's, waardoor het rechtstreeks gelinkt is aan de Tabligh (beking), zoals verzoeker verduidelijkt (nota's p.8&17/20):

"(...)"

Zijn raadsman benadrukte aan het eind van het gehoor dat (nota's p. 18-19/20):

"(...)"

Verzoekers functie als hoofd van de Waqar-e-Amal is bijgevolg wel degelijk belangrijk en verantwoordelijk. Het is bovendien een zeer publieke functie, die hem en zijn gemeenschap toelaat met niet-Ahmadi's in contact te komen en deze te informeren over hun geloof.

Zoals verzoekers raadsman benadrukte aan het eind van het gehoor is het simpelweg ondenkbaar dat verzoeker op diezelfde manier zijn geloof zou belijden in Pakistan, zonder een reëel risico te lopen op vervolging (nota's p. 19/20):

"(...)"

De manier waarop verzoeker zijn geloof belijdt in België, als secretaris Waqar-e-amal, zou hem in Pakistan inderdaad blootstellen aan vervolging door anti-Ahmadi-groeperingen, waartegen de overheid geen bescherming biedt.²³ Volgens het Cedoca-rapport van 4.2.2019 "riskeren lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de gemeenschap het meeste risico om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord" (p.20).

Het propageren van zijn geloof, wat verzoeker doet middels pamfletten en acties die hem in contact brengen met de lokale gemeenschap, zou hem in Pakistan bovendien blootstellen aan strafrechtelijke vervolging op basis van artikel 298C van de Pakistaanse Strafwet:

"(...)"²⁴

Deze strafbepaling wordt in de praktijk toegepast, zoals uit het UNHCR-rapport en het Cedoca-rapport van 4.2.2019 volgt:

"(...)"²⁵

In de Cedoca van 4.2.2019 staat te lezen dat (p.23):

"(...)"

Kortom, verzoeker belijdt zijn geloof op een manier die hem in Pakistan zou blootstellen aan een reëel risico op vervolging door niet-statelijke en statelijke actoren.

Conform de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie kan van hem niet verwacht worden dat hij van die religieuze handelingen afziet in geval van terugkeer naar Pakistan om aan vervolging te ontkomen.

Hij dient daarom als vluchteling erkend te worden.

Derde onderdeel

Er wordt niet betwist dat verzoeker actief lid is van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap.

Tegenpartij oordeelt echter dat het "actief lid zijn van de Ahmadi-gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd of vervolgd"

Verzoeker is echter meer dan alleen "actief lid", zoals hiervoor aangetoond werd. Hij bekleedt immers ook de functie van secretaris Waqar-e-amal. Het actief lid zijn van zijn geloofsgemeenschap naast de functie die hij er bekleedt, kunnen niet los van elkaar bekeken worden om zijn risico op vervolging te evalueren. Het is immers het geheel aan religieuze handelingen die verzoeker stelt, die toelaten dit risico te evalueren.

Door voor alle elementen eigen aan verzoekers profiel afzonderlijk te beargumenteren waarom ze hem niet blootstellen aan vervolging, heeft tegenpartij een onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar zijn vrees voor vervolging, in strijd met de bepalingen gevisieerd in het middel. Er werd immers geen rekening gehouden met het geheel aan elementen eigen aan verzoeker die hem blootstellen aan vervolging in Pakistan.

Tegenpartij stelt verder dat de activiteiten van verzoeker niet "dermate prominent en zichtbaar" zijn dat hij omwille daarvan bij terugkeer naar Pakistan gevisieerd zou worden. De vraag of verzoekers religieuze activiteiten in België zichtbaar zouden zijn voor de Pakistaanse autoriteiten is niet het relevante criterium om na te gaan of hij aldaar een risico zou lopen op vervolging. Wel de vraag of hij op dezelfde manier zijn geloof zou kunnen belijden in Pakistan, zonder daarbij een reëel risico te lopen op vervolging.

Uit de combinatie van elementen die verzoeker typeren volgt dat dit niet het geval is.

Verzoeker, die de functie van secretaris Waqar-e-amal bekleedt, daarnaast bijzonder actief is binnen zijn geloofsgemeenschap en ook publiekelijk zijn geloof propageert door pamfletten, bezoeken aan

scholen, markten, braderieën en rusthuizen, kan onmogelijk op dezelfde manier zijn geloof belijden in Pakistan zonder een reëel risico te lopen op vervolging. Het zou hem blootstellen aan een reëel risico op vervolging door zowel statelijke als niet-statelijke vervolgingsactoren (zie supra, 2e onderdeel). Verzoeker dient daarom als vluchteling erkend te worden.

Vierde onderdeel

Tegenpartij verwijt verzoeker dat hij laattijdig zijn verzoek tot internationale bescherming indiende. In de brief ter ondersteuning van zijn nieuwe verzoek werd daar het volgende over geschreven (stuk 2):

"(...)"

Aan het eind van het gehoor merkte verzoekers raadsman op (nota's p. 18/20):

"(...)"

Met deze elementen werd geen rekening gehouden. Het laattijdig indienen van het verzoek tot internationale bescherming mag echter geen doorslaggevende reden zijn om dat verzoek af te wijzen. Evenmin mag het de aandacht afleiden van de hamvraag of verzoeker met zijn profiel vervolging kan vrezen in Pakistan. Uit het voorgaande blijkt dit het geval te zijn.

Vijfde onderdeel

Tegenpartij is verplicht om rekening te houden met alle documenten overgelegd door verzoeker tijdens haar onderzoek naar zijn vrees voor vervolging (artikel 48/6, §5, b) van de wet van 15.12.1980).

In de bestreden beslissing staat te lezen dat: "de elementen die worden aangehaald in de begeleidende brief van uw advocaat werden in bovenstaande appreciatie reeds besproken".

Dit is niet het geval. Verschillende elementen uit die in de brief die relevant zijn om zijn vrees op vervolging te beoordelen werden niet besproken of onderzocht door tegenpartij:

1. De verergering van de situatie voor Ahmadi's in Pakistan volgens de meest recente bronnen (zie supra, 1e middel);

2. De situatie in het dorp Bhuro Chak;

3. Zijn paspoort waarin "islam" vermeld staat als religie.

Door niet alle elementen te onderzoeken die verzoeker voorlegde, heeft tegenpartij kennelijk onzorgvuldig gehandeld, in strijd met de bepalingen gevisieerd in het middel.

Zesde onderdeel

Dat verzoeker uit een dorp komt waar de repressie van Ahmadi-moslims bijzonder zwaar is, is uiteraard relevant om zijn vrees voor vervolging te beoordelen in geval van terugkeer.

Immers, een intern hervestigingsalternatief is uitgesloten voor Ahmadi's in Pakistan volgens het UNHCR²⁷ en Cedoca²⁸. In de brief stond onder meer te lezen dat (stuk 2):

"(...)"

Door geen rekening te houden met deze elementen, heeft tegenpartij kennelijk onzorgvuldig gehandeld in strijd met artikels 48/6, §5 en 48/3 van de wet van 15.12.1980 en met artikel 3 EVRM.

Dat het dorp bijzonder vijandig staat tegenover Ahmadi's is juist een belangrijk bijkomend element waaruit volgt dat verzoeker onmogelijk op dezelfde manier zijn Ahmadiyya-geloof zou kunnen belijden in Pakistan, zonder risico te lopen op vervolging.

Aangezien een intern hervestigingsalternatief bovendien uitgesloten is, dient hij als vluchteling erkend te worden.

Zevende onderdeel

Een ander element dat verzoeker blootstelt aan vervolging op basis van de Pakistaanse blasfemiewetten (naast het propageren van zijn geloof), is het feit dat zijn paspoort "islam" vermeldt als religie.

Daar werd uitvoerig op ingegaan in de brief die verzoeker neerlegde (stuk 2) en door verzoekers raadsman aan het eind van het gehoor (nota's p. 18/20). In de brief werd onder meer toegelicht dat (stuk 2):

"(...)"

Na het gehoor werd de geboorteakte van verzoeker opgestuurd naar tegenpartij, als bewijs dat hij gekend staat bij de autoriteiten als "Ahmadi" (mail van 17.12.2019, stuk 3):

"(...)"

Tegenpartij betwist die zaken niet, maar trekt er geen enkele conclusie uit. Dit getuigt van een bijzonder onzorgvuldig onderzoek, in strijd met de bepaling gevisieerd in het middel, zeker nu blijkt dat de

blasfemiewetten daadwerkelijk toegepast worden tegen Ahmadi-moslims en in de voorbije jaren zelfs een "opvallende stijging" plaatsvond van het aantal vervolgingen van Ahmadi's (Cedoca 4.2.2019, p.23, zie supra).

Het is nog een bijkomend element dat verzoeker blootstelt aan vervolging in Pakistan.

Achtste onderdeel

Verzoeker, die zelf een functie bekleedt binnen de Ahmadiyya-gemeenschap, komt uit een belangrijke familie binnen de Ahmadi-gemeenschap. Zijn vader was tien jaar lang de voorzitter van de lokale Ahmadiyya-gemeenschap en van de regio van verschillende omliggende gemeenschappen. Verzoekers zus bekleedt thans ook een functie in het Verenigd Koninkrijk. Verzoekers broer werd als vluchteling erkend in Duitsland omwille van zijn vrees voor vervolging als Ahmadi-moslim.

Geen enkele van deze elementen wordt betwist. Wel wordt de functie van verzoekers zus, als secretaris Kidmat-e-Khalq, net als zijn functie, weggezet als "geen bijzonder hoge functie".

De website van de Belgische Lajna (vrouwenafdeling) omschrijft het departement als volgt:

"(...)"²⁹

Opnieuw kunnen dus serieuze bedenkingen geplaatst worden bij de kwalificatie van die functie door tegenpartij. Verzoeksters zus bekleedt die functie sinds juli 2019, daarvoor was zij secretaris Tabligh, wat door de Ahmadiyya-gemeenschap bevestigd werd (stuk 2, bijlage 1).

Dit wordt evenmin betwist. Het departement Tabligh staat in voor het propageren van het Ahmadi-geloof (bekering). Op de website van de Belgische Khuddam staat te lezenn:

"(...)"³⁰

Verzoekers zus heeft net als hun vader dus belangrijke functies binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Het feit dat verzoeker uit een prominente Ahmadiyya-familie komt is een relevant element die zijn risico op vervolging in Pakistan als Ahmadi vergroot.

Negende onderdeel

Tegenpartij trekt de problemen die verzoekers vader en broer ervoeren, en verzoeker zelf, in twijfel.

Betreffende de FIR's legde verzoeker uit dat het onmogelijk is om de originelen te krijgen omdat zijn vader ondergedoken leeft (nota's p. 15/20). De Ahmadiyya-gemeenschap heeft via haar interne verificatieprocedure de feiten kunnen natrekken en bevestigen. In het attest van de voorzitter van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, van 2.12.2018 staat te lezen dat (vrije vertaling):

"(...)"

Tegenpartij negeert deze officiële bevestiging door de Ahmadiyya-gemeenschap. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft recent benadrukt dat de (Belgische) asielinstanties rekening moeten houden met de elementen die afkomstig zijn van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap (Beslissing Basra t. België, n° 47232/17 van 10.7.2018, §12):

« (...) »

Het hoeft bovendien niet te verbazen dat verzoekers vader, die lange tijd voorzitter was van de gemeenschap in het dorp en van de regio, gevisieerd werd door anti-Ahmadi's.

Dat verzoeker zelf lastiggevallen werd door niet-Ahmadi's hoeft evenmin te verbazen, nu hij uit een prominente Ahmadi-familie komt, in een dorp waar niet-Ahmadi's zeer actief zijn en in het licht van de algemene informatie over Ahmadi's in Pakistan.

Dat verzoekers vader besliste dat verzoeker zou vertrekken hoeft evenmin te verbazen. Uit zijn verklaringen volgt duidelijk dat hij deed wat zijn vader besliste, wat strookt met de culturele context waarin verzoeker opgroeide. Tegenpartij vindt het bovendien een "vreemd gegeven" dat zijn familie op dat moment enkel de financiële middelen had om 1 gezinslid te laten vluchten, terwijl zij niet betwist (maar negeert voor de gelegenheid) dat zijn vader een landbouwer was, dat het bijzonder veel geld kost om illegaal naar Europa te vluchten, en dat over de jaren heen ook de andere broer en zussen van verzoeker gevlucht zijn. Dat verzoeker op dat moment alleen vluchtte doet natuurlijk geen afbreuk aan zijn vrees voor vervolging.

Tegenpartij is bijzonder streng in de beoordeling van de feiten die zich voor verzoekers vertrek voordeden, ondanks het feit dat het hier om de zwaarst vervolgte religieuze minderheid van Pakistan gaat volgens het UNHCR, er helemaal niet betwijfeld wordt dat verzoeker een actieve Ahmadi is en zijn vader jarenlang voorzitter was van de regio en de waarachtigheid van de FIR's zelf bevestigd wordt door de Ahmadiyya-gemeenschap. Conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient in zo'n situatie aan een verzoeker om internationale bescherming het voordeel van de twijfel gegeven te worden EHRM (GK), F.G. t. Zweden, 43611/11 van 23.3.2016, §113).

Tegenpartij gaat echter een stap verder en stelt dat:

“U, uw broer en uw zussen leven echter al verschillende jaren in het buitenland en er kan dan ook verondersteld worden dat jullie intussen voldoende geld hebben verzameld om zijn vertrek uit Pakistan te bekostigen (CGVS p.7). Dat dit tot op heden niet gebeurde wijst er dan ook eerder op dat uw vader een relatief probleemloos bestaan lijdt in Pakistan en er geen nood is om te vertrekken.”

Dat dit als argument gebruikt wordt door een asielinstantie om een Pakistaanse Ahmadi-moslim asiel te weigeren is problematisch voor verschillende redenen.

Zo wordt immers niet betwist dat verzoekers vader lange tijd zeer verantwoordelijke functies bekleedde in de Ahmadiyya-gemeenschap, en zelfs voorzitter van de regio was. Evenmin wordt betwist dat hij op heden ondergedoken leeft, zoals verzoeker uitlegde (nota's p.7&15). Legaal naar Europa komen is zo goed als uitgesloten. Bovendien heeft verzoeker geen kennis over de financiële situatie van verzoeker en zijn broer en zussen in Europa, noch heeft zij daar navraag naar gedaan. Tegenpartij dient echter te weten, op basis van alle bronnen daaromtrent, dat de situatie voor Ahmadi's in Pakistan zeer moeilijk is. Stellen dat het feit dat een Ahmadi-moslim nog in Pakistan is, terwijl er geen legale manier is voor hem om naar Europa te vluchten, betekent dat hij “een relatief probleemloos bestaan leidt” aldaar is een regelrechte ontkenning van de problemen die deze religieuze minderheid in Pakistan ervaart.

Het getuigt opnieuw van een kennelijk onzorgvuldig onderzoek door tegenpartij.

Het onderzoek naar wat zich in het verleden voordeed, mag echter de aandacht niet afleiden van de hamvraag: het risico op vervolging als verzoeker nu zou terugkeren naar Pakistan. Ondertussen is hij immers een bijzonder actief lid van zijn gemeenschap, bekleedt hij een functie en propageert hij zijn geloof. Zoals hiervoor toegelicht werd volgt uit alle individuele elementen die verzoekers profiel kenmerken dat hij in geval van terugkeer naar Pakistan en reëel risico loopt op vervolging, omwille van zijn Ahmadi-geloof en de manier waarop hij dit geloof uitoefent.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een brief van verzoekers advocaat van 28 januari 2019 (stuk 2) en een mail van verzoekers advocaat van 17 december 2019 (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Als bijlage bij de nota met opmerkingen van verwerende partij van 27 april 2020 wordt de e-mail van verzoekers advocaat van 17 december 2019 met de daarbij gevoegde stukken gevoegd.

2.2.3. Op 11 augustus 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap” van 12 juni 2020.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een verslag van juni 2020 over de vervolging van Ahmadi's in Pakistan (stuk 1), een persbericht hierover (stuk 2) en een kaart (stuk 3) als nieuwe stavingstukken voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het eerste en het tweede middel zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen in Pakistan en zijn gebrek aan zichtbaarheid binnen de Ahmadi-gemeenschap er niet in geslaagd is om zijn vrees *in concreto* aan te tonen en omdat (B) er in de provincie Punjab, hoewel er zich incidenten voordoen, geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch gesteld kan worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet

voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek vermits Oostenrijk verantwoordelijk werd geacht nu verzoeker daar eerder een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing en keerde even terug naar Oostenrijk, om zich vervolgens vanaf 2004 definitief in België te vestigen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming aanvoert dat hij bij een terugkeer naar Pakistan vervolging vreest omwille van zijn geloof. Verzoeker stelt immers in het verleden reeds geconfronteerd te zijn geweest met vervolging in Pakistan, waarbij er ook een valse klacht werd ingediend tegen onder meer zijn vader en oudere broer. Verzoeker vervolgt dat hij in België actief is in de Ahmadiyya-gemeenschap als secretaris van de '*Nazim Waqari-Amal*' (schoonmaak).

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling en hij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken, nu (i) er vragen gesteld kunnen worden bij de oprechtheid van zijn Ahmadi-geloof, (ii) de concrete vervolgingsfeiten die hij in Pakistan zou hebben ervaren niet kunnen overtuigen aangezien (a) hij zelf verklaart dat hij nooit echte problemen heeft gekend in Pakistan, (b) zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten vaag en tegenstrijdig zijn zodat er geen geloof aan kan worden gehecht – hij kan nauwelijks vertellen over de inhoud van de klachten die tegen zijn broer en vader werden ingediend, hij maakt geen spontaan onderscheid tussen de klacht tegen zijn vader enerzijds en deze tegen zijn broer anderzijds ondanks het feit dat er minstens zes maanden tussen de twee klachten zitten –, (c) het niet aannemelijk is dat zijn vader zou beslist hebben om hem, die niet werd aangeklaagd, onmiddellijk weg te sturen, (d) hij niet kan verduidelijken waarom er geen klacht tegen hem werd ingediend, en (e) zijn vader thans nog schijnbaar een relatief probleemloos bestaan leidt in Pakistan, (iii) zijn laattijdig vertrek uit Pakistan – hij wachtte meer dan twee jaar nadat de klachten tegen zijn familieleden werden ingediend alvorens Pakistan te verlaten – afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, te meer nu het erop lijkt dat hij zijn asielrelaas opbouwt naarmate het persoonlijk onderhoud vordert, (iv) zijn laattijdig tweede verzoek om internationale bescherming verder de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt, en (v) de door hem voorgelegde kopieën van klachten tegen zijn broer en vader niet kunnen overtuigen, omdat (B) hij *in casu* niet aantoonde dat zijn activiteiten in het verleden of het heden voor de Ahmadiyya-gemeenschap zijn terugkeer naar Pakistan in de weg staan nu (i) hij zelf verklaart dat hij nooit een functie heeft bekleed binnen de Ahmadiyya-gemeenschap te Pakistan en uit zijn verklaringen als zou hij zijn vader soms geholpen hebben in zijn functies en even als bewaker gewerkt hebben bezwaarlijk kan worden afgeleid dat hij in Pakistan zijn geloof op een bijzonder actieve wijze heeft beleefd, laat staan dat hij zijn geloof niet zonder belemmeringen heeft kunnen belijden, te meer nu zijn vader en zijn jongere broer nog steeds in Pakistan leven en ze heden geen functies bekleden in de gemeenschap, zijn zus in Engeland geen bijzonder hoge functie bekleeft en hij verklaart dat er geen andere familieleden een functie binnen de gemeenschap bekleden en (ii) wat betreft zijn activiteiten in België moet worden vastgesteld dat zijn functie als secretaris van de '*Nazim Waqari-Amal*' niet kan worden beschouwd als een hoge of verantwoordelijke actie en hij bovendien zelf verklaarde dat Pakistan geenszins op de hoogte is van de functie die hij binnen de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap zou bekleden en hij bovendien niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Pakistaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat deze overheden zijn handelingen niet op de voet hebben gevolgd en dus niet op de hoogte zijn van zijn acties in België, en omdat (C) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker in zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige

elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst, Pakistan, is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Met betrekking tot de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van personen die behoren tot de Ahmadiyya-gemeenschap dient vooreerst op het volgende te worden gewezen.

Uit de beschikbare informatie (COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 4 februari 2019 en "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van UNHCR van januari 2017 en COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 12 juni 2020) blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan complex is, zeker in een land waar geweld in hogere mate aanwezig is. Gelet op de discriminatoire maatregelen, waaronder het besluit van 28 april 1984 dat de blasfemiewet van het Pakistaanse strafwetboek strenger heeft gemaakt, kan de Ahmadi geloofsgemeenschap te kampen hebben met gerichte aanvallen, aanklachten vanwege blasfemie en discriminatie in het openbaar leven. Hierin wordt nog gesteld dat, hoewel de vervolging van Ahmadi's is toegenomen in 2017 en de moorden ononderzocht blijven, het geweldsniveau waarmee Ahmadi's worden geconfronteerd enigszins wordt beperkt door hun relatief hoge sociaaleconomische status, alsook het feit dat ze meestal niet worden geïdentificeerd als Ahmadi's op basis van hun uiterlijk. Bovendien blijkt uit raadpleging van Pakistaanse kranten, de berichten van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap en het rapport van de Noorse asielinstanties van 2014 dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de gemeenschap, zoals zakenlui, artsen en advocaten, het meeste risico riskeren om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. De aanvallen en bedreigingen van de Ahmadi blijken uit te gaan van niet-statelijke actoren en UNHCR stelt vast dat de overheid weinig tot niet optreedt tegen haatpredikers, kranten en tijdschriften die bijdragen aan het verspreiden van haat tegen de Ahmadiyya-gemeenschap en anti-Ahmadi propaganda zelfs tolereert en vergoelikt. Waar UNHCR in 2012 nog een mogelijk vestigingsalternatief in Rabwah aanhaalde, staat in de richtlijnen van 2017 dat er voor Ahmadi die gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging omwille van hun religie geen binnenlands vlucht- of vestigings-alternatief voorhanden is.

Uit voormelde informatie blijkt aldus dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit deze informatie kan evenwel niet worden afgeleid dat Ahmadi in Pakistan systematisch worden vervolgd. Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die naast het standpunt van UNHCR eveneens tal van rapporten alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, volgt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om internationale bescherming toe te kennen. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het UNHCR-standpunt, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak ("*depending on the individual circumstances of the case*", UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017).

Verzoeker meent dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan grondig gewijzigd is sinds 2013 en bespreekt in zijn verzoekschrift de verschillende gebeurtenissen waaruit volgt dat de vervolging van Ahmadi actief wordt opgedreven door verschillende actoren en de recente politieke ontwikkelingen, waaronder de grootschalige vervolging van Ahmadi in Pakistan door extremistische groeperingen, de identificatieplicht uitgesproken door het Hoog Gerechtshof te Islamabad in maart 2019 en de opvallende stijging in het aantal vervolgingen van Ahmadi op basis van de blasfemiewetten. Hiertoe verwijst verzoeker naar het schrijven van zijn advocaat van 28 januari 2019 (stukkenbundel verzoeker, stuk 2, en administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map met 'documenten'). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het enkele feit dat de commissaris-generaal nog hetzelfde standpunt zou innemen ten aanzien van Ahmadi uit Pakistan als in 2013 niet kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met meer recente informatie. Integendeel, uit de beschikbare informatie volgt immers dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet kan volstaan om internationale bescherming toe te kennen (*cf. supra*). Voorts merkt de Raad op dat de door verzoeker geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt als de hierboven genoemde informatie. De COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 4 februari 2019 nam immers eveneens voornoemde elementen – de extremistische groeperingen die hun "*heksenjacht*" tegen religieuze minderheden hebben geïntensifieerd (p. 18), de vermelding van de religie op het paspoort (p. 18) en het aantal aanklachten tegen Ahmadi onder de blasfemiewetten (p. 15 en 23) – in overweging. In het verzoekschrift wordt met

de verwijzing naar deze evolutie en praktijken niet aangetoond dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gehanteerde informatie, die in dezelfde lijn ligt als de bij de aanvullende nota van verwerende partij gevoegde meer recente COI Focus, niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de inlichtingen verstrekt door de leden van de georganiseerde Ahmadiyya-gemeenschap in België en in Pakistan in het algemeen als vrij betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Uit deze informatie blijkt immers dat het verificatieproces van functies en vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Het antwoord op verificatievragen wordt vervolgens op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan niet zelf het initiatief neemt om de persoonlijke omstandigheden en problemen van zijn leden te onderzoeken. Weliswaar stelt de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan dat zij zullen trachten de relevante bewijzen en documenten betreffende de gestelde verificatievraag te verzamelen en te beoordelen, doch dient tevens vastgesteld dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan meedeelt dat wanneer een Ahmadi zijn problemen buiten deze gemeenschap rapporteert, er van hem wordt verwacht dat hij zelf de nodige bewijzen bijbrengt. Bijgevolg kan het ontbreken van bewijzen en documenten bij een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, een negatieve indicatie vormen voor de bewijswaarde van de inhoud van dit attest. Het louter bijbrengen van een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap kan op zich dan ook niet worden beschouwd als een ontegensprekelijk bewijs van de waarachtigheid van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande en gezien de medewerkingsplicht die op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust, komt het aan de verzoeker zelf toe om zijn individuele vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waarbij rekening dient te worden gehouden met zijn eventuele rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Bovendien moet een concrete beoordeling worden gemaakt van de bewijswaarde van eventuele attesten vanwege de Ahmadiyya-gemeenschap, met inachtneming van de informatie die deze gemeenschap zelf heeft verschaft aangaande de door hen gehanteerde verificatieprocedure.

Te dezen dient er met de commissaris-generaal echter te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin voorhanden is.

Vooreerst overweegt de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat in het tweede middel wordt voorgehouden, op goede gronden dat er zwaarwichtige elementen voorhanden zijn die de oprechtheid van verzoekers Ahmadi-geloof ondermijnen. Hierover staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“Vooreerst kunnen er vragen gesteld worden bij de oprechtheid van uw Ahmadi-geloof. U slaagde er immers nauwelijks in om vragen betreffende de kernpunten van uw geloof op een correcte wijze te beantwoorden. Zo beweerde u dat het Ahmadi-geloof gesticht is op 26 mei 1908 door Hazrat Hakim Maulvi Noor al-Din, terwijl uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat het Ahmadi-geloof in 1889 opgericht werd door Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (CGVS p.8). Hazrat Hakim Maulvi Noor al-Din blijkt echter de eerste persoon te zijn die Baiat gedaan heeft. Hoewel u later in het interview na het horen van de naam Hazrat Mirza Ghulam Ahmad wel kon benoemen dat hij de stichter van uw religie is, blijft het bijzonder vreemd dat u een dergelijk essentiële naam in uw religie niet meteen correct kan benoemen (CGVS p.9). Voorts verklaarde u dat Jezus volgens de Ahmadi-leer gestorven is aan het kruis (CGVS p.10). Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat Jezus in de Ahmadi-leer beschouwd wordt als een profeet die de kruisiging overleefde en hierna reisde naar India om zijn boodschap verder te verspreiden. Dat u dergelijke informatie niet correct kan vertellen plaatst dan ook ernstige vragen bij uw Ahmadi-geloof.”*

Met de argumentatie in het tweede middel dat het twijfelen aan de oprechtheid van zijn geloof op basis van voormelde twee punten getuigt van een *“bijzonder formalistische en gefragmenteerd aanpak”* die niet verzoenbaar zou zijn met de *“Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van UNHCR van 28 april 2004, alsook dat hij zelf heeft aangegeven dat hij geen volledige kennis heeft van zijn gemeenschap, doch dat niet wordt betwist dat hij een Pakistaanse Ahmadi-moslim

is die actief lid is van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, een negatie van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Van verzoeker kan immers wel degelijk worden verwacht dat hij op de hoogte is van het jaar waarin het geloof werd gesticht, alsook wie de stichter ervan is en dat hij hierover spontaan correct kan vertellen. Hetzelfde gaat op voor het feit dat verzoeker foutief de zeer specifieke rol van Jezus in zijn geloof duidt. Dit geldt des te meer daar verzoeker zelf verklaarde dat hij kort na zijn aankomst in België actief werd binnen de Ahmadiyya-gemeenschap (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9 en 17) en in het verzoekschrift aangeeft dat hij actief zou zijn bij bekeringsactiviteiten, zodat van hem wel degelijk redelijkerwijze een zekere kennis kan worden verwacht over fundamentele elementen van zijn geloof.

Aldus bestaan er ernstige twijfels over het voorgehouden diepgewortelde karakter van verzoekers geloof en de oprechtheid van zijn betrokkenheid bij de geloofsgemeenschap. Dat verzoeker, die meermaals aangaf in Pakistan niet actief te zijn geweest binnen de Ahmadiyya-gemeenschap (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14 en 16), in België actief is binnen de Ahmadiyya-gemeenschap kan dan ook door andere dan religieuze motieven zijn ingegeven.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging in Pakistan.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt als volgt:

"Wat er ook van zij, u heeft het CGVS tevens niet kunnen overtuigen van de vervolging die u gekend zou hebben in Pakistan. Zo wenst het CGVS er allereerst op te wijzen dat u zelf heeft verklaard nooit echte problemen te hebben gekend in Pakistan, hetgeen de ernst van de door u aangehaalde problemen reeds in ernstige mate relativeert (CGVS p.12). Uw verklaringen omtrent deze vervolging zijn immers danig vaag en tegenstrijdig dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Zo kon u nauwelijks vertellen over de inhoud van de klachten die tegen uw broer en vader werden ingediend. U vertelde enerzijds dat er een klacht tegen uw vader en broer werd ingediend, maar vervolgens verklaarde u dan weer dat de klacht tegen uw oom gericht was om vervolgens weer te verklaren dat de klacht tegen uw hele dorp gericht was (CGVS p.12, 13). Hierbij is het tevens opvallend dat u geen spontaan onderscheid maakt tussen de klacht waarin de naam van uw vader vermeld wordt enerzijds en de klacht waarin de naam van uw broer vermeldt wordt anderzijds. Zo verklaart u dat er een klacht werd ingediend tegen uw broer en vader en dat uw vader meteen besloot dat u Pakistan moest verlaten (CGVS p.12). Deze klachten werden volgens de door u voorgelegde documenten evenwel respectievelijk op 18 juni 2000 en 26 december 1999 ingediend. Aangezien er een periode van zes maanden tussen de twee klachten passeerde kan dan ook verwacht worden dat dit duidelijk wordt omschreven in uw vrij asielrelaas, in casu quod non. Bovendien is het bijzonder vreemd dat uw vader nadat er net een klacht werd ingediend tegen hemzelf en uw broer meteen beslist om zijn andere zoon, die niet werd aangeklaagd, weg te sturen. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat er ook een klacht tegen u zou zijn ingediend als u niet gevlucht was (CGVS p.14). Deze verklaring biedt evenwel geen antwoord op het vreemde gegeven dat uw vader financieel slechts de mogelijkheid had om een zoon in veiligheid te stellen en dat hij hierbij voorrang gaf aan de niet-vervolgde zoon. Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan de stelling dat het de beslissing van uw vader was (CGVS p.14). Hierbij is het overigens bijzonder vreemd dat uw vader heden nog steeds in Pakistan verblijft. Als de klacht die tegen hem zelfs u gedwongen heeft om uw land van herkomst te verlaten kan immers worden verondersteld dat hij zo spoedig mogelijk ook zichzelf in veiligheid zou brengen. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat er niet genoeg geld voor zijn vertrek was (CGVS p.6). U, uw broer en uw zussen leven echter al verschillende jaren in het buitenland en er kan dan ook verondersteld worden dat jullie intussen voldoende geld hebben verzameld om zijn vertrek uit Pakistan te bekostigen (CGVS p.7). Dat dit tot op heden niet gebeurde wijst er dan ook eerder op dat uw vader een relatief probleemloos bestaan lijdt in Pakistan en er geen nood is om te vertrekken. Uw bewering dat uw vader al ruim twintig jaar een ondergedoken bestaan leeft in Pakistan komt hierbij ook weinig overtuigend over (CGVS p.7). U gevraagd waarom er geen klacht werd ingediend beweerde u weinig overtuigend dat de mensen in uw dorp u onder uw bijnaam kende en dat u daardoor niet kon aangeklaagd worden (CGVS p.14). Aangezien de aanklagers wel de naam van uw vader en broer wisten en de politie gebruik kan maken van databases kan er evenwel vanuit worden gegaan dat er ook tegen u perfect een klacht kon worden ingediend."

Verzoeker voert in het tweede middel aan dat het niet hoeft te verbazen dat zijn vader – die lange tijd voorzitter was van de Ahmadiyya-gemeenschap in zijn regio – werd geviseerd, dat het bijgevolg niet hoeft te verbazen dat hijzelf werd lastiggevallen door niet-Ahmadi en het evenmin hoeft te verbazen dat

zijn vader besloot dat hij moest vertrekken nu dit past binnen de culturele context waarin hij opgroeide en is gebleken dat er slechts financiële middelen waren om één familielid te laten vluchten. Hiermee komt hij evenwel opnieuw niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, een negatie van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat bezwaarlijk dienstig kan worden geacht om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker brengt geen enkel valabel argument bij om de voormelde overwegingen, waarin terecht wordt opgemerkt dat (a) hij zelf verklaart dat hij nooit echte problemen heeft gekend in Pakistan, wat de ernst van de door hem aangehaalde problemen reeds relativeert, en (b) zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten vaag en tegenstrijdig zijn zodat er geen geloof aan kan worden gehecht, te ontkrachten of te weerleggen. De argumentatie in het verzoekschrift kan dan ook niet overtuigen.

In zoverre verzoeker in het tweede middel betoogt dat hij geen kennis heeft van de financiële situatie van zijn broer en zussen in Europa en hiernaar geen navraag deed en hij hekelt dat de argumentatie van de commissaris-generaal dat het gegeven dat zijn vader thans nog in Pakistan verblijft erop wijst dat hij daar een relatief probleemloos bestaan leidt een regelrechte ontkenning is van de problemen die Ahmadi in Pakistan ervaren, brengt hij geen enkel valabel argument bij om de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat hij als enige werd weggestuurd door zijn vader te weerleggen of te ontkrachten. Zelfs zo er daadwerkelijk slechts financiële middelen voorhanden zouden zijn geweest om één familielid het land te doen ontvluchten – wat een loutere bewering is –, is het ongeloofwaardig dat verzoekers vader hiertoe verzoeker zou aanduiden, vermits verzoeker, in tegenstelling tot zijn oudere broer en vader, niet persoonlijk werd geïnterviewd in de klachten. Verzoeker brengt noch doorheen zijn verklaringen, noch in het verzoekschrift enig overtuigend argument bij om deze vaststelling te ontkrachten of te weerleggen. Bovendien is het niet aannemelijk dat, zo verzoekers vader daadwerkelijk vervolging zou vrezen, hij gedurende ruim twintig jaar in Pakistan zou zijn blijven wonen waar hij deze vervolging zou zijn ondergaan. Met de loutere bewering dat hij geen zicht heeft op de financiële situatie van zijn broer en zussen vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan deze pertinente vaststelling.

Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat de vaststelling dat verzoeker, na de klachten tegen zijn vader en broer, nog meer dan twee jaar wachtte om Pakistan te verlaten de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging ondermijnt. Hierover wordt in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt als volgt:

“De klachten tegen uw vader en broer dateren immers van 2000 en 1999 en u verklaart in 2002 of 2003 vertrokken te zijn (CGVS p.4, 16). Dat u meer dan twee jaar wachtte nadat de klachten tegen uw familieleden werden ingediend alvorens Pakistan te verlaten wijst er dan ook eerder op dat deze klachten weinig verband houden met uw vertrek waardoor de ernst ervan in sterk gerelativeerd wordt. Geconfronteerd met deze vaststelling begon u plots een heel nieuw deel toe te voegen aan uw asielrelaas (CGVS p.16). U zou namelijk tot twee maal toe achtervolgd zijn door dorpsgenoten die u vroegen om uw Ahmadi-geloof af te zweren (CGVS p.17). Dat u dit element van uw asielrelaas, dat de directe aanleiding zou gevormd hebben van uw vertrek, slechts na herhaaldelijke confrontaties vertelde, komt evenwel niet overtuigend over. Bovendien zijn uw verklaringen omtrent deze gebeurtenis zeer vreemd. Zo verklaart u dat u op weg was naar Sialkot wanneer u zag dat de mannen die u reeds verzocht hadden om uw Ahmadi-gemeenschap te verlaten u achtervolgden (CGVS p.17). Zonder enige verdere aanleiding besloot u dat deze mannen u wouden vermoorden en u slaagde er vervolgens simpelweg in om weg te lopen van deze mannen en Faisalabad te bereiken (CGVS p.17). Uw besluit dat deze mannen u wilden vermoorden lijkt hierbij al bijzonder voorbarig. Zelfs in de hypothese dat een hele groep mannen als enig doel hadden om u te vermoorden lijkt het daarenboven weinig waarschijnlijk dat u aan hen zou kunnen ontsnappen. Deze toevoeging aan uw asielrelaas is overigens in strijd met uw eerdere verklaring rechtsreeks van uw dorp naar Karachi te zijn verhuisd en dat u van daar Pakistan heeft verlaten (CGVS p.4). Dat u toen geen melding deed van uw vlucht naar Faisalabad wijst dan ook nogmaals op uw ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent. Het lijkt er dan ook eerder op dat u uw asielrelaas opbouwt naarmate het persoonlijk onderhoud vorderde.”

De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op verzoekers laattijdig tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoekers houding getuigt immers allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Verdrag van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst

en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Hoewel verzoeker reeds op 4 augustus 2003 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende in België en zich vanaf 2004 definitief in België vestigde, moet worden vastgesteld dat hij zich slechts op 13 maart 2019 een tweede maal vluchteling verklaarde. Nochtans blijkt uit het feit dat hij verschillende regularisatieaanvragen deed dat verzoeker wel degelijk toegang had tot juridische bijstand en dat hij bijgevolg voldoende mogelijkheden had om zich te informeren over de asielprocedure. Er mocht dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij met bekwame spoed een nieuw verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, wat hij echter heeft nagelaten. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd dat zijn verzoek om internationale bescherming niet mag worden afgewezen enkel en alleen op basis van het laattijdig karakter ervan, vormt zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. De Raad wijst er te dezen nog op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Met betrekking tot de argumentatie in de brief van zijn advocaat (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) dat verzoeker eerst zijn "*volledig dossier*" wilde samenstellen alvorens een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan worden opgemerkt dat – daargelaten de vaststelling dat het feit dat een dergelijk documentair "*dossier*" geen vereiste is voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming, alsook het feit dat hij dit argument zelf niet opwierp wanneer hem werd gevraagd naar de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) – het samenstellen van dergelijk dossier bezwaarlijk een tijdsverloop van ruim 15 jaar kan verklaren.

Wat betreft zijn verlangen en intentie om in België te verblijven, eerder dan naar Oostenrijk terug te keren en het feit dat hij regularisatieprocedures doorliep, dient te worden opgemerkt dat dergelijke procedures niet verhinderen dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opstart. Het instellen van verschillende procedures vormt immers geen onverenigbaarheid en is dan ook geen verschoningsgrond voor het niet tijdig indienen van huidig verzoek om internationale bescherming.

Verzoekers laattijdig tweede verzoek om internationale bescherming ondermijnt naar het oordeel van de Raad aldus de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

De door verzoeker voorgelegde kopieën van de klachten ten aanzien van zijn vader en zijn oudere broer vermogen evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen over de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Hierover staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Uw kennis over de inhoud van deze documenten is immers danig beperkt dat er weinig geloof aan gehecht worden. Bovendien zijn de toegevoegde klachten slechts zwart-wit-kopieën die door eender wie kunnen worden opgesteld. Aangezien de klachten tegen uw vader en broer gericht zouden zijn, kan nochtans verwacht worden dat u in staat zou zijn de originele klachten neer te leggen, in casu quod non. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat de klachten al zodanig lang geleden werden ingediend en dat uw vader ondergedoken leeft en die originelen dus niet kan bekomen (CGVS p.15). Deze verklaring komt evenwel weinig overtuigend over daar reeds uiteengezet werd waarom er weinig geloof kan gehecht worden aan het ondergedoken bestaan van uw vader. Daarenboven zou uw vader ook iemand kunnen aanstellen die deze originele klachten tracht te bemachtigen. Bovendien bewijzen deze klachten hoogstens dat er 20 jaar geleden een klacht werd ingediend tegen uw vader en broer. Het toont geenszins aan dat er ook werkelijk gevolgen werden gegeven aan deze klacht, noch dat deze klacht op basis van valse beschuldigingen werd opgesteld. Een klacht die tegen een familielid werd ingediend ruim twintig jaar geleden kan dan ook bezwaarlijk worden voorgehouden als voldoende zwaarwichtig om te spreken van om vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming."

Met het betoog dat hij heeft uitgelegd dat zijn vader onmogelijk de originelen kan bemachtigen, slaagt verzoeker er allerm minst in te overtuigen waarom hij niet in staat zou zijn om de originelen van de klachten voor te leggen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om bewijskrachtige informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Bovendien brengt verzoeker geen enkel valabel argument bij om de

vaststelling dat uit klachten tegen familieleden die dateren van twintig jaar geleden bezwaarlijk een actuele vrees voor vervolging in zijn hoofde kan worden afgeleid, te ontcrachten of te weerleggen.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen in Pakistan omwille van zijn Ahmadi-geloof.

Verzoeker voert in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming nog aan dat hijzelf actief is binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in België. Hij verwijst doorheen zijn persoonlijk onderhoud en het verzoekschrift bovendien verschillende keren naar de functies die zijn familieleden opnemen en/of hebben opgenomen in de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan en in het buitenland.

In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het relatieve belang van verschillende functies en de zichtbaarheid van deze functies sterk verschilt binnen de Ahmadiyya-gemeenschap en dat het loutere feit dat iemand actief lid is van deze gemeenschap niet volstaat om aan te tonen dat deze persoon in zijn land van herkomst daadwerkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Zoals hoger reeds werd opgemerkt komt het dan ook aan de verzoeker om internationale bescherming toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijke problemen heeft of zal ondervinden omwille van het aanzien dat hij en/of zijn familieleden genieten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap, dan wel de rol die hij en/of zijn familieleden daarbinnen opnemen.

Verzoeker heeft in de loop van de administratieve procedure twee attesten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap voorgelegd (adm. doss., stuk 7, map met 'documenten'). Met betrekking tot deze documenten kan worden gewezen op wat hierover hoger reeds werd gesteld en waaruit blijkt dat, hoewel de inlichtingen verstrekt door de leden van de georganiseerde Ahmadiyya-gemeenschap in België en in Pakistan in het algemeen als vrij betrouwbaar beschouwd kunnen worden, het louter bijbrengen van een attest van deze gemeenschap op zich niet kan worden beschouwd als een ontegensprekelijk bewijs van de waarachtigheid van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming. Het komt aan de verzoeker zelf toe om zijn individuele vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waarbij rekening dient te worden gehouden met zijn eventuele rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Bovendien moet een concrete beoordeling worden gemaakt van de bewijswaarde van eventuele attesten vanwege de Ahmadiyya-gemeenschap, met inachtneming van de informatie die deze gemeenschap zelf heeft verschaft over de door hen gehanteerde verificatieprocedure.

In casu moet worden vastgesteld dat uit de voorgelegde attesten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap (adm. doss., stuk 7, map met 'documenten', nrs. 2 en 9) blijkt dat verzoeker in het jaar 2018-2019 actief lid was binnen de Ahmadiyya-gemeenschap ('*Majlis Khuddam ul Ahmadiyya*') in België als '*Nazim Waqare Amal*'. Aangezien het laatste attest lijkt te dateren van 11 december 2020 (adm. doss., stuk 7, map met 'documenten', nr. 9) en hierin enkel melding wordt gemaakt van verzoekers lidmaatschap doorheen 2018-2019 voor de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, vormt dit eerder een verdere indicatie van het gebrek aan oprechtheid van zijn betrokkenheid bij de geloofsgemeenschap. Er dient bovendien te worden benadrukt dat in de attesten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap geen melding wordt gemaakt van concrete problemen die verzoeker zou ondervinden omwille van het uitoefenen van zijn functie binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Hoewel in het tweede attest van de Ahmadiyya-gemeenschap melding wordt gemaakt van het feit dat het erg waarschijnlijk is dat verzoeker bij een terugkeer naar Pakistan vervolging riskeert door anti-Ahmadi als hij participeert bij de gemeenschap, dient te worden vastgesteld dat deze vrees in algemene termen wordt gesteld zonder dat deze vervolging evenwel op enige wijze geconcretiseerd wordt (wat nochtans noodzakelijk is, *cf. supra*). Bovendien toont verzoeker allerminst aan dat hij bij een terugkeer naar Pakistan alsnog actief zou zijn binnen de gemeenschap (*cf. infra*). Dit klemmt des te meer nu hij doorheen zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij zelf nooit een functie heeft bekleed binnen de Ahmadiyya-gemeenschap te Pakistan, doch slechts zijn vader hielp in diens functies en ook even als bewaker werkte waaruit geen bijzonder actieve beleving van zijn geloof kan blijken (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10), en ook hoger reeds ernstige twijfels werden geuit bij de diepgeworteldheid van zijn geloof en de oprechtheid van zijn betrokkenheid bij de geloofsgemeenschap.

Verder blijkt uit het eerste attest van de Ahmadiyya-gemeenschap van 2 december 2018 dat verzoekers vader gedurende tien jaar de lokale gemeenschap in Pakistan heeft gediend als voorzitter en dat verzoekers zus voorzitter is van '*Tabligh*' in Engeland. Verzoeker verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud evenwel dat zijn vader en jongere broer nog steeds in Pakistan verblijven en er heden geen functie(s) in de Ahmadiyya-gemeenschap bekleden (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgemerkt dat verzoekers zus

geen bijzonder hoge functie uitoefent in Engeland. Met het louter verwijzen naar deze functies en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, slaagt verzoeker er niet in om *in concreto* aan te tonen dat hij omwille van de (voormalige) functie van zijn vader en zijn zus een gegronde vrees voor vervolging heeft, temeer nu hoger is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen in Pakistan omwille van hun geloofsovertuiging. Tevens wordt in voormeld attest melding gemaakt van het feit dat de gemeenschap in het dorp Bhuro Chak te Pakistan in de jaren 1999 tot 2004 werd blootgesteld aan ernstige vervolging, dat tegenstanders van de Ahmadiyya-gemeenschap een proces zijn begonnen tegen 31 leden van de gemeenschap, waaronder verzoekers vader en broer, wat blijkt uit de *First Information Reports* (hierna: FIR) van 26 december 1999 en 18 juni 2000, alsook dat er andere FIR werden uitgevaardigd tegen leden van de Ahmadiyya-gemeenschap te Bhuro Chak. Daarnaast wordt ook melding gemaakt van incidenten in 2010 en 2017. Er dient echter te worden vastgesteld dat de concrete problemen en incidenten die in dit attest worden aangehaald, ofwel dateren van 2000, ofwel plaatsvonden in andere dorpen of steden. Bijgevolg kan op basis van dit attest, in tegenstelling tot wat in het tweede middel wordt betoogd, geenszins worden besloten dat de situatie in verzoekers dorp van die aard is dat het loutere gegeven dat verzoeker Ahmadi is, volstaat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging. Hoger is bovendien komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Waar verzoeker in het tweede middel, onder verwijzing naar de zaak "*Basra t. Belgische Staat*" (n° 47232/17), nog aanvoert dat de (Belgische) asielinstanties rekening moeten houden met de elementen die afkomstig zijn van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, kan worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen van verwerende partij wordt ingegaan op de door hem voorgelegde documenten. Noch de authenticiteit van deze attesten, noch de inhoud ervan staan op zich ter betwisting. Wel kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker dermate prominent en zichtbaar is dat hij bij een terugkeer naar Pakistan geïsoleerd zal worden, noch dat hij omwille van de (vroegere) functies van zijn familieleden binnen de Ahmadiyya-gemeenschap persoonlijke problemen zou ondervinden of dat hij in geval van terugkeer religieuze handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een gegronde vrees voor vervolging.

Zo verzoeker nog verwijst naar de erkenning van zijn broer in Duitsland en hiertoe een stuk voorlegt (adm. doss., stuk 7, map met 'documenten', nr. 4), merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat het voorgelegde stuk een informatiebrief over verzoekers broer betreft waarbij wordt meegedeeld dat de geografische beperking van zijn verblijfsvergunning is opgeheven en dat hij zich op het gehele territorium van de Bondsrepubliek Duitsland mag vestigen. Hieruit kan echter geenszins worden afgeleid over welke verblijfsvergunning verzoekers broer zou beschikken, laat staan op basis van welke elementen dit werd toegekend. Het document vormt dan ook geen bewijs van de door verzoeker geschetste vrees voor vervolging, dan wel van de door hem geschetste situatie van Ahmadi in zijn dorp.

Gezien het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van de functies van zijn familieleden en/of zijn activiteiten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap persoonlijke problemen zou ondervinden bij een eventuele terugkeer naar Pakistan.

Wat betreft verzoekers activiteiten voor de Ahmadiyya-gemeenschap in België, waar hij als secretaris van '*Nazim Waqari- Amal*' mensen moet aanmoedigen om te helpen bij kuisacties, dewelke hij illustreert door foto's en een krantenartikel (adm. doss., stuk 7, map met 'documenten'), dient te worden vastgesteld dat hieruit evenmin een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofdte blijkt.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat bij verzoeken om internationale bescherming gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "*Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de

aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *"Note on réfugié sur place claims"*, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *"Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié"*, Genève, 1992, 96). Verzoeker kan dan ook allerminst gevolgd worden waar hij in het tweede middel oppert dat het bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging niet de vraag is of zijn religieuze activiteiten in België zichtbaar zouden zijn voor de Pakistaanse autoriteiten.

Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker in geval van terugkeer naar Pakistan problemen zou kennen omwille van het feit dat hij sinds zijn aankomst in België geholpen heeft bij opruimacties en instond voor het aanmoedigen van mensen om te helpen bij dergelijke kuisacties, noch dat de Pakistaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Verzoeker benadrukt in het tweede middel dat *'Waqar-e-Amal'* staat voor waardigheid van werk en dat zijn activiteiten niet louter bestaan uit het aanmoedigen van mensen om te helpen kuisen, doch dat hij het departement leidt dat alle Ahmadi in zijn gemeenschap verenigt om samen handenarbeid te verrichten en wat de Ahmadi in contact brengt met niet-Ahmadi waardoor zijn activiteiten bijgevolg rechtstreeks gelinkt zijn aan de *'Tabligh'* (beking). Verzoeker besluit aldus dat hij als hoofd van *'Waqar-e-Amal'* wel degelijk een belangrijke en verantwoordelijke functie uitoefent en dat dit bovendien een zeer publieke functie betreft. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat, wanneer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd om zijn functie als secretaris van *"de Nazim"* in de Ahmadiyya-gemeenschap in België te omschrijven, hij als volgt antwoordde:

"Kijk als de eerste verantwoordelijke er niet is, moet ik de mensen inlichten dat ze moeten komen op een bepaalde plaats om de schoonmaak te doen, dat wil niet zeggen dat ik niet meega om te werken. Ik heb die functie en ga ook mee om de schoonmaak te doen, ik wil dat u mij de kans geeft zodat ik hier mensen kan dienen. Ik vind dat ik al heel veel doe, maar ik wil meer bewijzen, ik wil de kans krijgen om te bewijzen dat ik een goede burger ben." (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9)

Hieruit kan – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – niet blijken dat verzoeker een erg hoge of verantwoordelijke functie uitoefent, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Gelet op de bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker bovendien niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Pakistaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat deze overheden verzoekers handelingen niet op de voet gevolgd hebben en dus niet op de hoogte zijn van zijn acties in België.

De Raad ziet bijgevolg niet in hoe verzoekers activiteiten in België bekendheid zouden genieten bij de Pakistaanse autoriteiten, laat staan dat dit verzoeker in een dermate negatieve belangstelling zou kunnen brengen dat hij bij een terugkeer gevaar zou lopen.

Met betrekking tot verzoekers functie als secretaris van *'Nazim Waqari-Amal'* in de Ahmadiyya-gemeenschap te Brussel-Oost in België moet voorts worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Pakistan dezelfde functie zou (kunnen) uitoefenen. Uit de informatie in het administratief dossier (stuk 8, map met 'landeninformatie') blijkt immers niet dat functies uitgeoefend in de Ahmadiyya-gemeenschap in het buitenland, bij terugkeer naar Pakistan kunnen worden opgenomen. Ook verzoeker brengt geen informatie bij waaruit dit zou blijken. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat hij bij een terugkeer eenzelfde functie zal uitoefenen, noch maakt hij aannemelijk dat hij omwille van voormelde activiteiten een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Pakistan.

Waar verzoeker onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 aanvoert dat er wel degelijk een grote kans bestaat dat hij bij terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een gevaar voor vervolging, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in het arrest Y en Z antwoord gaf op een prejudiciële vraag die haar gesteld werd door het *"Bundesverwaltungsgericht"* uit Duitsland naar aanleiding van de verzoeken om internationale bescherming van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Verdrag van Genève uitmaken. Het Hof van Justitie concludeerde dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken

kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg evenmin worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bovendien geenszins aannemelijk dat hij gelet op zijn persoonlijke situatie ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat bezwaarlijk kan volstaan om hoger aangehaalde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Rekening houdend met het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aan te tonen dat zijn activiteiten in het verleden of het heden voor de Ahmadiyya-gemeenschap, dan wel de functies die zijn familieleden binnen deze gemeenschap zouden uitoefenen en/of hebben uitgeoefend een terugkeer naar Pakistan in de weg staan.

Verzoeker voert voorts aan dat hij in Pakistan gerechtelijke vervolging riskeert omwille van het feit dat in zijn paspoort 'islam' wordt vermeld als religie en dit terwijl de autoriteiten, op basis van zijn geboorteakte, op de hoogte zijn van het feit dat hij Ahmadi is. Verzoeker brengt dit paspoort en zijn geboorteakte bij (zie adm. doss., stuk 7, map met 'documenten', en de aan de nota met opmerkingen gevoegde documenten) en stelt dat het risico op vervolging onder de blasfemiewetten reëel is.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat het bestaan van de blasfemiewetgeving *an sich* niet voldoende is om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Zoals hoger reeds werd aangehaald, dient deze vrees immers *in concreto* aangetoond te worden aan de hand van op de eigen persoon betrokken elementen.

Waar verzoeker voorhoudt dat de COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 4 februari 2019 spreekt over een opvallende stijging van het aantal strafzaken op grond van de blasfemiewetgeving, moet worden opgemerkt dat hij uitgaat van een partiële lezing van deze informatie. Immers, uit de voormelde COI Focus blijkt dat de "*opvallende stijging*" zich situeert in het jaar 2017. In het jaar 2018 daalde het aantal strafzaken opnieuw licht (p. 23). Hoe dan ook, het aantal strafzaken zoals dit blijkt uit de COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 4 februari 2019, evenals uit de COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 12 juni 2020, is niet van dien aard dat het afbreuk doet aan de vereiste dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker, door louter te verwijzen naar het gegeven dat in zijn paspoort 'islam' wordt vermeld als religie, er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar Pakistan werkelijk een ernstig risico loopt op strafrechtelijke vervolging. Uit de voormelde COI Focus blijkt dat veel Ahmadi hun geloof onvermeld wensen te laten en daarom opteren voor de vermelding 'moslim'. Er blijkt evenwel niet uit dat het een veel voorkomende praktijk is van de Pakistaanse autoriteiten om Ahmadi gerechtelijk te vervolgen omwille van de vermelding 'islam' als religie in hun paspoort.

Uit de voormelde COI Focus blijkt voorts dat de blasfemiewetgeving waarnaar verzoeker verwijst (artikel 298-C van de strafwet) reeds sinds 1984 bestaat. Verzoekers bewuste paspoort werd echter in 2014 afgeleverd door de Pakistaanse vertegenwoordiging in België. De vaststelling dat verzoeker, ongeveer tien jaar na zijn aankomst in België, in contact trad met de Pakistaanse vertegenwoordiging om een

paspoort te bekomen waarvan de inhoud hem naar eigen zeggen blootstelt aan een risico op gerechtelijke vervolging, ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden vrees. Van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van religieuze vervolging en voorhoudt dat hij nog steeds een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van dezelfde redenen, kan worden verwacht dat hij zich onthoudt van contacten met de autoriteiten van zijn land van herkomst. Dit klemmt des te meer aangezien verzoeker tussen september 2003 (afwijzing van zijn eerste verzoek om internationale bescherming) en maart 2019 (indiening van zijn huidig verzoek om internationale bescherming) zich op geen enkel ogenblik tot de Belgische asielinstanties heeft gewend om internationale bescherming te bekomen. Dat het personeel op het consulaat geweigerd zou hebben om de vermelding 'Ahmadi' op te nemen in zijn paspoort – zoals wordt gesteld in de brief van verzoekers advocaat van 28 januari 2019 (zie adm. doss., stuk 7, map met 'documenten', en stukkenbundel verzoeker, stuk 2, p. 11) – kan niet overtuigen. Uit de COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 4 februari 2019 blijkt immers dat bij Ahmadi die weigeren zich als moslim te identificeren op de tweede pagina van het paspoort 'Ahmadi' wordt vermeld.

In zoverre verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal zich heeft gestoeld op een subjectief waardeoordeel, dient te worden opgemerkt dat hij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verder dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker voorgelegde documenten niet van aard zijn om op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen. Aangaande de twee attesten van de Ahmadiyya-gemeenschap in België, de twee FIR, de foto's en het krantenartikel van verzoekers activiteiten voor de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap en het stuk betreffende verzoekers broer in Duitsland, kan dienstig worden verwezen naar wat hierover hoger reeds werd vastgesteld. Wat betreft verzoekers argumentatie over zijn geboorteakte en de vermelding van 'islam' als religie op zijn paspoort, kan eveneens worden verwezen naar wat hoger reeds is komen vast te staan. De kopie van verzoekers identiteitskaart toont hoogstens zijn identiteit aan, dewelke *in casu* niet wordt betwist. De foto van verzoeker met de Kalief van de internationale Ahmadiyya-gemeenschap toont enkel aan dat verzoeker deze persoon heeft ontmoet, wat hij ook heeft verklaard gedurende het persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12) en wat op zich niet wordt betwist, doch waaruit geenszins zijn doorgedreven geloof kan blijken, laat staan dat hieruit een gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Met betrekking tot de verblijfsvergunning van een dorpsgenoot, dient te worden benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoeker om internationale bescherming op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar is dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft, noch dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wat betreft de elementen die aan bod komen in de begeleidende brief van verzoekers advocaat van 28 januari 2019 (meer bepaald de 'verergerde situatie voor Ahmadi in Pakistan', de situatie in verzoekers dorp, het actief lidmaatschap van verzoeker bij de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap en verzoekers paspoort), kan eveneens worden verwezen naar wat hierover hoger reeds is komen vast te staan.

De informatie gevoegd bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota met betrekking tot de ontheiliging van Ahmadi-begraafplaatsen in een dorp in de buurt van verzoekers dorp van herkomst heeft geen betrekking op verzoekers persoon en kan in het licht van voorgaande vaststellingen en overwegingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker omwille van zijn vermeende Ahmadi-achtergrond persoonlijk het risico loopt om in Pakistan te worden vervolgd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing nog terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat evenwel na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder

aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN